

[Steen.]

attraaværdigt. Men jeg forstaaer naturligvis særdeles vel, at Oppositionen her i Rigsdagen maa føle Savnet af, hvad den har tabt, og den vil til Gengæld ikke fortænke os andre i, at vi er glade ved det, vi har vundet. Saadan er jo engang Kampens Vilkaar her i Verden.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at se saa sort og trist paa Livet, som jeg synes, han gjorde i den Tale, han holdt i Gaar, er der nu virkelig heller ingen Anledning til. Det gik gennem det ærede Medlems Tale, at nu havde vi jo Ansvaret og Magten, og vi vilde naturligvis bruge den, og det havde vi ogsaa Lov til — nu var Jerntæppet gaaet ned, nu var der ligesom ikke noget at gøre mere. Det er en stor Misforstaaelse af det ærede Medlem. For vort Vedkommende er der ikke gaaet noget Jerntæppe ned; vi haaber fortsat at kunne paaregne det ærede Medlems og andre Partiers værdifulde Medarbejde og Bistand ved det saglige Arbejde, vi her paa Rigsdagen kommer til at beskæftige os med — og saaledes bør det naturligvis ogsaa være. Men der er jo ikke noget urimeligt i — det er jeg ganske indforstaaet med —, at der vel skal gaa en vis Tid, før man saadan li'som finder sig til Rette under de nye Forhold. Men naar det er sket, er det vort Haab — og vi vil i hvert Fald yde vort Bidrag dertil —, at Rigsdagens Partier paa bedste Maade kan bistaa hinanden ved Løsningen af de Opgaver, vi bliver stillet over for.

Nu vil det være naturligt, om man i disse bevægede Tider lytter, spejder efter, om der ude i den Verden, der omgiver os, maatte foregaa noget, som man kunde advares af eller tage ved Lære af, men desværre er Forholdet jo det, at det meste af, hvad der bringes os Bud om, er noget saadant, at vi ud fra hele vor Indstilling ikke har nogen som helst Interesse i at efterligne det. Dog lykkeligvis danner i Tiden de skandinaviske Lande paa mange Omraader en Undtagelse, og det gør de ogsaa her; navnlig ovre i Sverige synes jeg, der foregaaer interessante Ting, som det vil være naturligt for os at følge med Opmærksomhed. Nu mener jeg ikke, at man saadan uden videre kan overføre Sveriges Forhold paa vore, drage Paralleller, men det forhindrer jo ikke, at der i dette vort Broderland foregaaer værdifulde Ting, som det vil være naturligt for os at drage den Lære af, som vi kan, og navnlig synes jeg, det ærede Venstreparti maatte kunne lære interessante Ting. Det har da ogsaa — i hvert Fald

enkelte Medlemmer af dette Parti forstaaet og været klar over, idet de en Maanedes Tid før Landstingsvalget var en Tur derovre og benyttede denne Lejlighed til at aflægge et Besøg hos og tale Politik med Sveriges daværende Statsminister, Hr. Axel Pehrsson. Erfaringerne fra dette Besøg, og hvad her var lært, har de ment burde komme ogsaa det danske Folk til gode, og det er vi dem naturligvis taknemmelige for; de har stillet dette til Offentlighedens Raadighed gennem en Artikel, skrevet i „Østsjællands Folkeblad“ af Hr. Landstingsmand Jensen-Stevns. Jeg beder om den højterede Formands Tilladelse til nogle ganske faa meget korte Citater. Hr. Jensen-Stevns skriver i denne Artikel efter at have givet en Baggrund for Forstaaelsen af, hvad det drejer sig om, en Redegørelse for de svenske Forfatningsforhold — jeg citerer nu:

„En Politik som den, der for Tiden føres her i Landet, hvor Socialister og Radikale danner Blok for at berøve de andre Partier den sidste Rest af Indflydelse trods deres over 600 000 Vælgere — en saadan hovmodig Politik er utænkelig i Sverige og burde egentlig ogsaa være det i Danmark. Den skal nok til sidst hævne sig paa sine Ophavsmænd.“

Hvis vi nu kunde være enige om at overlade til Fremtiden, hvem det hævner sig paa, og se bort fra det forkerte: at dette er foregaaet for at berøve nogen deres Indflydelse — ja, saa bliver der tilbage Paastanden om, at noget saadant aldrig kunde tænkes i Sverige. Det kunde altsaa ikke alene tænkes, men det blev virkeliggjort nu 6 Uger efter, at denne Artikel er skrevet. Senere i den samme Artikel fortsætter Hr. Jensen-Stevns med at oplyse den danske Offentlighed om, hvad der er foregaaet derovre, og det gør han ved følgende Oplysning — jeg citerer igen:

„Da vi ved vort Besøg forleden var ved at tage Afsked, sagde Folketingsmand Clausager: Bare vi kunde bytte Stauning bort og faa Dem i Stedet.“

Stadig efter Hr. Jensen-Stevns Oplysning svarede Statsminister Pehrsson noget, der kunde tyde paa, at Tanken om en saadan Udvidelse af hans Omraade var ham noget overraskende i Øjeblikket. Jeg synes, det var overordentlig forstandigt bemærket — af Pehrsson altsaa. Hvad den sikkert udmærkede svenske Politiker i øvrigt har tænkt om sin danske Kollega, der kunde stille ham over for noget saadant, faar vi forhaabentlig Lov til fortsat at leve i lykkelig Uvidenhed om, og jeg tror, selv det ærede Medlem Hr. Clausager ved nærmere